

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6CoCsp/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4218201547
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4218201547.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: Q. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX, zastúpenému Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou so sídlom Považská Bystrica, Zakvášov 1519/55, proti žalovanému: PROFI CREDIT SLOVAKIA, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 2.091,29 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno z 28. augusta 2019, č. k. 15Csp/45/2018-122, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania zrušuje a vec mu v týchto častiach vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.091,29 s 5% ročným úrokom z omeškania od 12.04.2018 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Súčasne žalovanému uložil povinnosť zaplatiť do 10 dní od doručenia rozsudku súdny poplatok vo výške 125 eura účet Okresného súdu Komárno. Právne vec odôvodnil s poukazom na ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 39, § 41, § 44 ods. 1, 2, § 46 ods. 1, 2, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 457 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). V odôvodnení ďalej uviedol, že strany sporu uzatvorili dňa 06.09.2012 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, podľa ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.500 eur, ktorý sa zaviazal žalobca splatiť v 42-mesačných splátkach po 80,37 eura s tým, že celková čiastka ktorú musí uhradiť bola vo výške 3.375,54 eura. Predpokladaná RPMN za úver bola vo výške 70,01%, priemerná RPMN vo výške 45,60%, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eura a celková suma, ktorú musí po zaplatení revolvingu zaplatiť bola suma 1.928,88 eura, predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu 63,32 eura a ročná sadzba revolvingu 76,21%. V uvedenej zmluve vystupoval žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník. V zmluve boli vyplnené údaje v časti 5 tejto zmluvy, bod 6 vyplnený pri podpise zmluvy nebol. Iným písmom bol následne bod 6, obsahujúci údaje o schválenom revolvingovom úvere, vyplnený. Údaje v bode 6 boli totožné s bodom 5 zmluvy s tým rozdielom, že predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu bola 60,19 % a nie 63,62% a navyše v bode 6 sa objavil i údaj o ročnej úrokovej sadzby úrokov z omeškania vo výške 8,75%. K podpisu tejto zmluvy žalobcom došlo dňa 06.09.2012 a žalovaným dňa 12.09.2012. Až týmto dňom došlo k uzavretiu zmluvy. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nebolo totožné a líšilo sa v údajoch o predpokladanej RPMN. Z toho dôvodu nemožno hovoriť o akceptácii návrhu zo strany žalovaného, ale o novom návrhu, ktorý mal žalobca písomne prijať alebo odmietnuť (§ 44 OZ). Nebolo preukázané, že by žalobca iným písomným úkonom tento nový návrh žalovaného prijal. Teda nemal za preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov zmluvných strán v časti údajov predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (pritom je právne

bezvýznamné, či zmena týchto údajov bola v prospech alebo neprospech spotrebiteľa), a teda nebola dodržaná obligatórna písomná forma zmluvy. Zmluva teda nevznikla a takýto právny úkon, aký učinili strany sporu je neplatný podľa § 39 OZ, keď samotný vznik zmluvy odporuje zákonom. Vzhľadom na to, že žalobca (správne žalovaný) prijal od žalovaného (správne žalobcu) plnenie na základe neplatného právneho úkonu, došlo k bezdôvodnému obohateniu žalobcu (správne žalovaného) na úkor žalovaného (správne žalobcu), a preto si boli povinní vydať plnenie, ktoré podľa zmluvy dostali (§ 457). Ak teda žalovaný poskytol žalobcovi sumu 1.284,25 eura a žalobca mu vrátil sumu vo výške 3.375,54 eura, je povinný žalovaný vydať rozdiel vo výške 2.091,29 eura (3.375,54 eura - 1.284,25 eura), pretože o tento rozdiel sa bezdôvodne obohatil. Ďalej poznamenal, že k uvedenému dospel i v tom prípade, že pre nedostatok písomnej formy bude zmluva považovaná za bezúročnú a bez poplatkov (§ 11 zák. č. 129/2010 Z. z.) a v tom prípade žalobca mal vrátiť iba poskytnutú sumu úveru vo výške 1.284,25 eura a nie viac a taktiež mal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré získal žalovaný. Dodal, že v zmluve bol dohodnutý úrok z úveru vo výške 70,01 % ročne. Takto dohodnutý úrok ako odplatu za poskytnutie úveru považuje za neplatný, v rozpore s dobrými mravmi a zákonom (§ 39 OZ). Podľa dostupného, z verejných registrov, priemerné úrokové miery z úveru bola úroková sadzba pri nových spotrebiteľských úveroch od 1-5 rokov v 1. štvrtroku roku 2012 (v čase uzavretia úverovej zmluvy) pri nových spotrebiteľských úveroch poskytovaných v bankovom sektore vo výške 12% a na nehnuteľnosti vo výške 4,66 eura. Teda požadovaný úrok vo výške 70,01 % prevyšuje hodnoty takmer šesťnásobne a v prípade úveru na nehnuteľnosť takmer štrnásťnásobne. Takéto plnenie nie je možné priznať pre rozpor s dobrými mravmi. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil v zmysle § 255 a § 262 zák. č. 160/2015 - Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) a žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, mal neúspech iba nepatrnej časti - príslušenstva, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol, vo vyhovujúcej časti, v zákonnej lehote odvolaním žalovaný a domáhal sa jeho zmeny a zamietnutia žaloby, resp. jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vo svojom odvolaní uviedol, že odvolanie podáva v súlade s ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Má za to, že postupom súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé konanie, pretože sa súd vôbec nezaoberal jeho argumentmi a tvrdeniami. Považuje rozhodnutie za arbitrárne. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 736/16. Príkladom porušenia procesných záruk na spravodlivé konanie na jeho strane je tiež záver o neprimeranej odplate. Bez akéhokoľvek dôvodu súd ani len nepoužil pri rozhodovaní príslušné zákonné ustanovenie Občianskeho zákonníka regulujúce výšku odplaty. V zákone bolo výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Za podstatné prevýšenie sa pritom považuje také, ktoré je viac ako 25%. Poukázal na rozhodnutie KS v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/1016/2014. Samotná dohoda o poskytnutí služby nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ dohodu o poskytnutí služby uzavrieť nemusel a v podanej žalobe ani netvrdil a ani nepreukázal opak. Má za to, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 OZ. Poukázal pritom na rozhodnutie KS v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoR/5/2016. Postup, ktorým si dohodnutú odmenu vo výške 168,17 eura odráta od poskytnutého úveru, vyplýva zo samotnej dohody bodu 8.1 Dohody o poskytnutí služby a žalobca s takýmto postupom súhlasil. Poskytnutie odkladu splátok predpokladá iniciatívne konanie dlžníka, a preto iba na základe toho, že žalobca svoje právo nevyužil, sa nemožno domáhať neprijateľnosti takéhoto dojednania.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Považuje tento rozsudok za správny a dostatočne zdôvodnený. Poukázal pritom na rozhodnutie KS v Košiciach sp. zn. 11Co/1/2019. Žalovaný vo svojom odvolaní len nesprávne interpretuje porušenie jeho práva na spravodlivé konanie. Nie je pravdou, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal žiadnym vyjadrením žalovaného, pretože súd prvej inštancie sa týmto zaoberal v bode 12 svojho rozhodnutia. Súčasne aj zdôvodnil, z akého dôvodu nedošlo o dohode RPMN.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) po zistení, že odvolanie podala v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), prejednal odvolanie žalovaného a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vec súdu prvej inštancie vrátiť na ďalšie konanie. Zamietajúci výrok pre absenciu odvolania nadobudol právoplatnosť.

5. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom

6. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

7. Žalovaný v podanom odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

10. Ustanovenie § 220 CSP určuje obsahové náležitosti rozhodnutia súdu. Ich správnosť a úplnosť je preto podkladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Štruktúra odôvodnenia rozhodnutia je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy SR. Ak súd pri odôvodnení rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 220 ods. 2 CSP, dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym spôsobom. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje stranám sporu posúdiť, ako súd ich vec vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodnutí o veci samej. Odôvodnenie rozhodnutia v tomto smere tvorí súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

11. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho konania, ktoré zavinil súd svojím procesným postupom v rozpore so zákonom, spravidla vždy strane v konaní spôsobujú porušenie jej práva na spravodlivý proces, odnímajú jej možnosť konať pred súdom, pretože jej bránia v realizácii tých procesných práv, ktoré Civilný sporový poriadok priznáva na účelné uplatnenie alebo bránenie práva proti druhej strane v spore. Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje právne opodstatnenie, a preto je vždy nevyhnuté takéto rozhodnutie zrušiť, najmä z hľadiska ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým strane v konaní znemožní realizáciu jej procesných práv, priznaných jej v civilnom sporovom konaní. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu ide vždy aj vtedy, ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok jeho nepresvedčivosť. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 236/06). Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská.

12. Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa

špecifická odpoveď práve na tento argument (Van de Hurk v. Holandsko, Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

13. Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou ESLP stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013).

14. Za arbitrárny, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj vtedy, keď popri jednoznačnom právnom závere dospeje bez akéhokoľvek vysvetlenia či zdôvodnenia aj k protichodnému právnomu záveru. Rovnako treba kvalifikovať aj situáciu, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28. februára 2006).

15. Rozsah preskúmaného práva aj povinnosti odvolacieho súdu je určený rozsahom a dôvodmi odvolania, ktorým sa rozumejú napadnuté výroky rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 379 a § 380 CSP). Rozhodujúc o odvolaní žalovaného a preskúmaním rozhodnutia prvoinštančného súdu, v jeho vyhovujúcej časti, odvolací súd dospel k záveru, že predmetné rozhodnutie nezodpovedá vyššie uvedeným zákonným predpokladom na obsah a vyhotovenie rozhodnutia. Odvolací súd po dôslednom preštudovaní spisu a v ňom doložených listinných dôkazov konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti zmätočný a nepreskúmateľný. Rozpor medzi výrokom rozhodnutia ako aj odôvodnením rozhodnutia spôsobuje zmätočnosť prvoinštančného rozhodnutia.

16. Každá strana civilného konania má procesné právo na to, aby každé rozhodnutie bolo riadne odôvodnené, pričom limitom pre dôvody je samotný výrok rozhodnutia. Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia musí byť v súlade s výrokom rozhodnutia. Pokiaľ tomu tak nie je, takéto rozhodnutie je nepreskúmateľné a nie je procesnou zárukou práva na spravodlivé konanie. Odôvodnenie rozhodnutia preto musí nadväzovať na výrokovú časť rozhodnutia a musí byť s ňou v súlade. Odôvodnenie rozhodnutia je jeho dôležitou obsahovou náležitosťou, ktorá musí plniť niekoľko funkcií. Predovšetkým musí presvedčiť strany sporu o správnosti postupu súdu a o zákonnosti jeho rozhodnutia, čím sa napĺňa jedno zo základných pravidiel konania, posilňovanie dôvery strany sporu v správnosť rozhodovania, ktoré následne vedie k tomu, aby fyzické resp. právnické osoby dobrovoľne plnili svoje povinnosti vyplývajúce z vydaného rozhodnutia. Nemenej dôležitou funkciou je aj kontrolná funkcia spočívajúca v tom, že každé rozhodnutie je možné preskúmať, pričom presvedčivé odôvodnenie môže zamedziť zbytočnému uplatňovaniu opravných prostriedkov. Pokiaľ absentuje logická nadväznosť výroku a odôvodnenia rozhodnutia a odôvodnenie rozhodnutia sa nezaobera skutkovými zisteniami je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné.

17. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vyššie uvedené kritériá kladené na odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa. Žalobca sa žalobou zo dňa 02.03.2018, doručenou Okresnému súdu Komárno dňa 12.03.2018, domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 2.091,29 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 16.06.2017 do 15 dní od doručenia platobného rozkazu. Trval na tom, že pre nedostatky zmluvy o revolvingovom zo dňa 12.09.2012 č.XXXXXXXXXX, ako aj absenciu niektorých náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, ide o úver bezúročný a bez poplatkov. Teda ak prijal žalobca od žalovaného plnenie vo výške 1.284,25 eura a vrátil sumu 3.375,54 eura, žalovaný sa bezdôvodne obohatil o sumu 2.091,29 eura a je povinný túto sumu vrátiť žalobcovi.

18. Odvolací súd konštatuje, že prvoinštančný súd svoj rozsudok, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.091,29 eura založil na zistení; po 1/, že nedošlo k uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere, pretože v žiadosti/zmluve o revolvingovom úvere zo dňa 12.09.2012 nie sú totožné údaje s údajmi, ktoré boli ponúknuté žalovaným žalobcovi v jeho Oznámení o schválení revolvingového úveru. Uvedené Oznámenie o schválení revolvingového úveru obsahuje nové údaje, a nie je možné považovať toto oznámenie za akceptáciu návrhu na uzatvorenie zmluvy v zmysle § 43 OZ. Jedná sa teda o neplatný právny úkon (§ 39 OZ). Nemal za preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných

a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údajov predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu a teda nebola dodržaná obligatórna písomná forma zmluvy. Vzhľadom na to považoval zmluvu, za odporujúcu zákonu, za neplatnú a následne ak prijal žalobca od žalovaného plnenie vo výške 1.284,25 eura a vrátil sumu 3.375,54 eura, je žalovaný povinný vrátiť žalobcovi rozdiel vo výške 2.091,29 eura, pretože o túto sumu sa bezdôvodne obohatil. V ďalšej časti odôvodnenia svojho rozsudku prvoinštančný súd poukázal na to; po 2/, že k uvedenému názoru dospel i v prípade, ak pre nedostatok písomnej formy bude zmluva považovaná za bezúročnú a bez poplatkov. Avšak i v tom prípade žalobca vráti iba rozdiel medzi poskytnutým úverom a sumou, ktorú zaplatil žalovanému, teda to, o čo viac sa titulom bezdôvodného obohatenia žalovaný obohatil. Ako 3. dôvod uviedol, že v zmluve bol dohodnutý úrok z úveru vo výške 70,01% ročne. Považoval takto dohodnutý úrok za vysoký a v rozpore s dobrými mravmi a zákonom a niesol známky neplatnosti v zmysle § 39 OZ.

19. Odvolací súd následne konštatuje, že nemôžu obstať tieto tri protichodné právne závery ako ich rozvádza súd prvej inštancii. Práve tieto tri závery prvoinštančného súdu sú najväčším nedostatkom rozsudku v preskúmvanej časti. Ak by bola revolvingová zmluva neplatná (bod 12 Rozsudku) z dôvodu že nevznikla, alebo z dôvodu dohodnutia neprimeraných úrokov vo výške 70,01% ročne (bod 14 Rozsudku), potom z nej nemožno vyvodzovať následky, že ide o zmluvu bezúročnú a bez poplatkov.

20. Odvolaciemu súdu tak nezostávalo nič iné, ako uzavrieť, že za nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj vtedy, keď popri jednoznačnom právnom závere dospeje bez akéhokoľvek vysvetlenia či zdôvodnenia aj k protichodnému právnomu záveru. Následne preto rozhodnutie v napadnutej časti nespĺňa požiadavky stanovené v ust. § 220 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku, ktoré je podstatnou náležitosťou každého súdneho rozhodnutia, v dôsledku čoho je rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutej vyhovujúcej časti za nepreskúmateľný. Zo strany prvoinštančného súdu sa tak jedná o závažné procesné pochybenie, v dôsledku ktorého došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces a zároveň k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

21. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd považoval rozhodnutie v napadnutej časti súdu prvej inštancie za zmätočné, za absolútne rozporné a nespôsobilé preskúmania odvolacím súdom, odnímajúce stranám sporu právo na spravodlivý proces, a preto odvolací súd musel prihliadnuť na existenciu závažných procesných väd konania a s poukazom na vyššie uvedené rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie v ďalšom konaní viazaný (§ 391 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).